LA GALERIA

Joan Ferrerós

El Dr. Molas i Fages de Climent

Recordarem les dues darreres vegades que el Dr. Joaquim Molas va venir a Figueres per encapçalar un acte cultural públic; el segon, em recorda Anna M. Velaz, va ser a Atenea el 1997. Ambdues ocasions, separades pel pas d'alguns anys, van concloure amb l'allotjament de l'inclit visitant a l'hotel Duran. Molas devia ser, a la seva manera, un devot del m'exalta el nou i m'enamora el vell perquè, a la vegada que era un entusiasta de l'avantguarda, ni conduïa ni tenia carnet per cavalcar cotxes brogents que, segons Marinetti, són més bells que la Victòria de Samotràcia; per això a Figueres va venir en tren, la qual cosa representava que havia de quedar-s'hi a sopar i dormir. Avui ja no hi ha cap barceloní de pas per Figueres que s'hi quedi a fer nit llevat que lligui la visita amb el cap de setmana i no disposi de segona residència; acabat l'acte cap a quarts de deu, si el compromís no l'obliga, torna a ca seva. Si no pot evitar-ho, acompanya els amfitrions a sopar per, després de la darrera cullerada de sorbet, excusar-se i amb presses recuperar el cotxe per tirar avall.

Devot del m'exalta el nou i m'enamora el vell

Posat que el Dr. Molas parava a can Duran, les dues vegades i pel seu desig exprés, el vam acompanyar a sopar a la taula que hi ha al fons del Celler de la Teta, un dels millors llocs per a les sobretaules d'hivern. Quan l'ambient s'havia temperat i l'afabilitat regnava pel damunt de les tasses de cafè, amb Jordi Pla vam (re)treure a l'il·lustre hoste l'absència del considerable poeta Carles Fages de Climent de les dues antologies, llavors encara canòniques: la de *dretes* de Joan Triadú i particularment la d'*esquerres* que havien confegit el mateix Molas i Josep M. Castellet. Ho fèiem, és clar, amb el respecte i la prudència que hom deu a l'erudit que ens havia impartit els cursos de doctorat. Llavors, quan el Dr. Molas havia deixat que ens esbravéssim, amb l'inevitable caldo penjant-li dels llavis –encara es podia fumar en els locals públics–, ens dedicava una mirada afectuosa i amb la seva inefable retòrica trascolava els nostres arguments cap a l'embut de la passió. "Vostès –el professor solia tractar els deixebles de vostè– estimen Fages amb inestimable passió i aquest sentiment els fa perdre objectivitat", ens replicava en síntesi. I bé: volem creure que, després de les edicions, reedicions i reconeixements que s'han fet i es fan entre el 2002 del centenari del naixement i aquest 2018 del cinquantenari de la mort, si el Dr. Molas hi fos per veure-ho entomaria Fages amb un altre criteri.